

безъ и да ше да знай за тъмните примежди,
що го, невидими, по дирите следжтъ . . .
Край младия певецъ ония шо седжтъ,
отвсъде съ погледи следени отъ сборяни,
сж наште давнашни познайници, отбрани
юнаци — а средъ тяхъ Войводата е самъ.
Но чужди погледи познали би едвамъ,
подъ странний накитъ че юнакъ познатъ се крие:
синъ моралия фесъ, — пискюлъ се дългъ вие
и, чакъ надъ рамо спрянъ, се пръска на ресни;
чохяний му чепкенъ, отпредъ и отъ страни
сбнашивки отъ гайтанъ, изпъкла гръдъ пристяга;
на яския му ликъ играй усмивка блага,
и отъ уста трепти шеговна, тиха речъ . . .

Къмъ него тъкмо, презъ тълпата, отъ далечъ
навъсений Хъшлакъ изстъпва гордъ, изпъченъ;
науспоредъ, върви до него съ изстъпъ сръченъ,
пригърбенъ нисъкъ мъжъ, съ наметнатъ на плещи
оръфанъ сивъ скютюкъ, — залошнатъ се върти
около фесътъ му подкрехнатъ ибришименъ
пискюлъ, подобно листъ, когото вятъръ зименъ
на голъ ошмуленъ клонъ размята и люлей; —
тукъ ръбъ шитъ-недошитъ, тамъ цяла дупка зей
на панталони му подкърпвани съ парцали,
отъ разношаренъ цвятъ — и биволски пустали,
на прябошъ хлузнати, му външний каяфетъ
завършватъ . . . Изъ градътъ разправятъ се безчетъ
за него всякакви истории, — но тайна
е пакъ живота му. За истина е знайно
едно, че нявга той въ Атина се училъ,
въ панпистимония, но че пропъденъ билъ
кой знай защо отъ тамъ, и отъ тогасъ се скита
по святъ немилъ-недрагъ, — и смята за честита
съдбата си, съдба която на света
салъ на велики се човечи на честята
ужъ падала: въ беди живота да постигнатъ